

BÁN QUÊ HƯƠNG

Đồi cỏ non nhẹ bước chân mềm
Cuối cơn lốc một đời gió hú .
Đất nước đui mù ngập chìm oan trái
Sau chiến tranh rên siết oán hờn
Ai đào huyết chôn vùi đất Việt
Bầy quạ đen sao ăn mãi xác người
Có ai đem quê hương rao bán
Lũ mặt người nhưng tâm địa âm binh
Cười sáng khoái buổi tiệc đầy quý dử
Lột dân lành đến mãi tận tủy xương
Bán nước bán dân bán cả cơ đồ
Gom góp lại thắt hầu bao thật chặt
Đất nước ngựa nghiêng dân tình đói khổ
Mặt thần nhiên cười nói vui đùa
Không hổ thẹn không ngỡ ngàng hối hận
Súng đạn nhà tù có sẵn trong tay
Hỡi những kẻ cầm súng giữ khóa ngục thất
Có bao giờ khóc giữa đêm dài cô quạnh
Thương cho quê hương đắm chìm bão táp
Chỉ một giây một phút mất còn
Mất nước rồi có bao giờ lấy lại
Như miền Nam đã mấy chục năm qua
Sống trên quê hương hay an phận xứ người
Những đêm buồn mắt ngấn lệ nhớ quê !

PHAN NGHĨA .